

reservatis ante Concilium? Affirmant *Floronus*, et *Garcias ap. Dian.* p. 7. tract. 2. R. 20. ex quadam Declaratione Gregorii XIII, ubi dictum fuit Episcopum non posse absolvere Monialem frangentem clausuram ab excommunicatione occulta reservata Pontifici ob Bullam S. Pii V. Unde idem dicendum inferunt de aliis excommunicationibus post Tridentinum impositis. Sed valde probabiliter negant *Sanch. Dec. l. 6. c. 15. n. 76. cum Sorbo, Bon. de Claus. Monial. tom. 1. q. 1. p. 5. n. 1. p. 692. et de Censur. d. 1. q. 3. p. 2. n. 1. Delbene de Imm. Eccl. d. 8. dub. 16. Renzi tom. 2. p. 285. cum *Suar.* et *Mazz.* p. 460. ac *Dian.* R. 20 et R. 22. cum *Boss.* ac *Beia.* Ratio, quia Concilium indefinitè concedit Episcopis facultatem absolvendi in quibuscumque casibus occultis etiam Sedi Apostolicæ reservatis; ubi autem lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. Ad dictam autem Declarationem Gregorii XIII, respondent prefati AA. de ea non constare authenticè. Sed hæc responsio mihi non satisfacit; nam præter *Floronum*, et *Garciam*, ut supra, ac *Sanctorell. de Hæret. c. 5. dub. 1. n. 1.* atque *Zecchium*, et *alium auctorem ap. Sanch. l. c.* qui testantur de veritate hujus declarationis; magnam probationem mihi facit *Fagnan. in c. Dilectus, de Temp. Ord. n. 32. tom. 1. p. 375.* qui eamdem Declar. ut firmam adducit; et huic auctori minimè videtur in hoc fides neganda, cum ipse 15 annos functus sit munere Secretarii S. C. Concilii, unde melius alii poterat callere de rebus gestis in eadem Congregatione: tanto magis quod exponit factum cum suis peculiaribus circumstantiis: refert enim quod Episcopus Florentinus petiit, an vigore Tridentini in c. *Liceat*, potuisset absolvere quamdam Monialem quæ occulte et ad malum finem Clausuram fregerat, non obstante Bulla S. Pii V, quæ subiectit Moniales frangentes, nec non licentiam concedentes, comitantes, etc. excommunicationis, « à qua præterquam à Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, » absolví nequeant? Plures Cardinales sentiebant non posse absolvere, quia in Bulla aderat *Clausula, nisi in articulo mortis*, et quia Bulla confecta fuerat post Concilium; sed cum aliis huic sententiæ non adhæsisserint, res delata est ad summum Pontificem qui declaravit Episcopum non posse absolvere; unde animadvertemus cum eod. *Fagn. in c. Quoniam, de Const. n. 29 et 30.* facultati à Tridentino Episcopis concessæ in dicto c. *Liceat*, derogatum fuisse pro casibus contentis in duabus Bullis, nempe in Bulla *Cœnæ*, et in hac præfata S. Pii V, propter clausulas derogatorias, nempe in prima, non obstantibus decretis cuiusvis Concilii: et in hac secunda, *nisi in mortis articulo*. Hinc dicimus quod quælibet Bulla, ubi adsunt prædictæ clausulæ, aufert facultatem Episcopis absolvendi casus occultos Papæ reservatos. Non verò aliæ Bullæ in quibus nulla adest derogatoria clausula, ut *Dian. p. 7. tr. 2. R. 21.**

Dubitatur 8. An Episcopi possint absolvere à casibus occultis, reservatis ab aliis Episcopis etiam cum censura? Respondent affirmativè *Bon. de Censur. d. 1. q. 3. p. 2. num. 6. et P. Cutillus*

in Addit. ad Mancin. Pract. Visit. Infir. Pract. 3. de Cas. reser. dub. 38. Ex eo, quod in dicto cap. *Liceat*, Tridentini dicitur concedi omnibus Episcopis facultas absolvendi « delinquentes in » quibuscumque casibus occultis etiam Sedi Apostolicæ reservatis. » Ex qua particula etiam satis ostenditur comprehendere facultas absolvendi à casibus, et excommunicationibus ab aliis Episcopis reservatis. Hanc opinionem olim probabilem censuimus; sed postmodum negativam coacti fuimus tenere ex duplice declaratione S. C. Conc. sub die 24. Jan. 1711 et die 29 Nov. 1712, in *Thesaur. Resolutionum S. C. tom. 1. p. 392.* sed maximè ex Declaratione emanata à Bened. XIV. die 21 Augusti 1752. quæ incipit, *Pias Christi fidelium, etc.* Cum enim in Civitate Januensi concessum fuisse privilegium cuidam Confraternitati sub invocatione S. Mariae de Succursu, ut Confratres eligere possent quemlibet Confessarium ab Ordinario loci approbatum cum facultate absolvendi eos in articulo mortis, et bis in vita à casibus etiam Sedi Apostolicæ reservatis; Pontifex declaravit per enunciatum privilegii, « absolvendi facultatem... non verò etiam Ordinariis locorum reservatis... per Nos in præcitatissimis nostris Litteris concessam fuisse, et consequenter absolutiones contra præsentis Declarationis nostræ tenorem forsitan de præterito impertitas, aut in posterum impertiendas, nemini suffragari potuisse, sive posse, decernimus, et declaramus. » Vide *Bullar. tom. 4. N. II. Bened. XIV et eundem de Synodo lib. 5. c. 5. num. 9.*

Dubitatur 9. An Episcopus hanc facultatem Tridentini possit generaliter aliis Sacerdotibus committere? Negant *Henrig. Menoch. et Cordubas apud Sanch. de Matr. l. 2. d. 40. n. 16.* qui dicunt posse tantum delegare in casibus particularibus, non verò generaliter. Idque inferunt ex verbis Concilii in dicto c. *Liceat*, ubi conceditur Episcopis facultas absolvendi per se ipsos, aut Vicarium ad id specialiter deputandum. Sed probabilius, et communissime affirmant posse Episcopum generaliter committere vices suas quoad absolvendos casus Papales occultos, quia hoc modo jam alii Sacerdotes reputantur specialiter deputati. Ita *Sanch. loc. cit. n. 17 et Dec. l. 2. c. 11. n. 25. Suar. de Panit. d. 30. sect. 2. n. 9. Barbosa in Trid. sess. 24. c. 6. n. 45. in fine, Salm. l. 1. tr. 5. p. 2. c. 3. n. 2. Croix l. 7. n. 135 et Salm. de Censur. l. 2. n. 54. cum *Navar. Gran. Vega, etc.* Ratio, quia facultas hæc competit Episcopis jure ordinario, cum ipsa sit annexa dignitatibus Episcopali, et ideo bene potest alteri generaliter delegari. Hinc rectè ait *Sanch. l. c. de Matr. n. 16. cum Nav. Vicarium Episcopi non habere potestatem absolvendi ab his casibus ex generali commissione Vicariatus, nisi specialiter ab Episcopo committatur. Hoc quoad absolutionem casum: quoad facultatem autem dispensandi in irregularitatibus et suspensionibus in eodem cap. Episcopis impertitam dicunt *Sanch. l. c. Dec. n. 25. ex Suar. et Barb. l. c. n. 46. in fine*, cum aliis (contra Mar. Alter.) etiam posse ab Episcopo illam delegari generaliter**

cuicunque Sacerdoti, cui Episcopus suam facultatem committat: hocque ex potestate ordinaria, quam Episcopi habent.

Utrum autem Episcopi possint absolvere ab haeresi, et ab aliis casibus bullæ Cœnae? Vide dicenda de *Cens.* l. 7. ex n. 82. ubi negativam sententiam tuebimur. (*V. Not. IV*, pag. 363.)

593. — « 8. Superior, auditis solis reservatis, potest ab iis absolvere, et reliqua inferiori committere, ex causa urgente: qualis tamen non est multitudo negotiorum, ut docent *Suarez*, *Fernand.* et *Fill.* sed alia gravior; tum quia etiam occupatis simus potest dare facultatem adeundi alterum, cum onere postea comparandi; tum quia integritas confessionis est de jure divino. »

Certum est, quod nulla multitudo negotiorum potest esse sufficiens causa ad dimidiandam Confessionem, ut recte ait *Croix* l. 6. p. 2. n. 11. 54. cum *Suarez*, *Laym.* *Vasq.* et aliis passim; maximè hodie post prop. 59 damn. ab *Innoc.* XI quæ dicebat: « Licet sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos, ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicuius festivitatis, aut indulgentiæ. » An autem possit superior absolvere pœnitentem à reservatis, et pro aliis eum remittere ad inferiorem? Alii universe affirmant, ut *S. Anton.* 3. p. tit. 14. c. 19. § 6 et *Palud.* *Cajet.* *Sa et Henr.* apud *Laym.* l. 5. tr. 6. c. 12. n. 8. quia dicunt hanc esse Ecclesiæ consuetudinem. Alii vero, ut *Suar.* d. 31. s. 1. n. 10. *Nao.* c. 29 n. 6 et *Laym.* l. c. cum *Adriano*, *Syloest.* et *Cano* negant hanc consuetudinem, et dicunt id tantum licere in casu gravis necessitatis, putâ si superior non posset se expedire ab aliquo gravissimo negotio, et contra, necessarium judicaret personaliter audire peccatum reservatum. Idque admittunt *Lugo* d. 20. n. 78. *Salm.* c. 8. n. 134. *Croix* dict. n. 1254 et *Pal.* p. 15. §. 5. n. 3. cum *Vasq.* et *Con.* Sed in casu rarissimo, addito quod pœnitens esset in necessitate communicandi, et nollet eadem peccata bis confiteri. Hoc ultimum non videtur improbable, posito casu cum omnibus his conditionibus: vide dicta n. 484 et 487.

596. — « 9. Qui à superiore absolutus est à reservatis, potest ab iisdem postea absolvere à quovis: quia non sunt amplius materia necessaria Confessionis.

« 10. Qui bona fide confitetur, nesciens suum casum esse reservatum, vel Sacerdotem carere potestate circa illum, validè quidem absolvitur; cum onere tamen comparendi. *Præp.* * (juxta dicenda l. 7. n. 91.) * Similiter si Confessarius probabiliter credit non esse reservatum, esto revera sit, valet absolution. *Less.* *Dian.* p. 9. t. 9. res. 29. * (Cum *Lug.* *Dicast.* et *Salm.* c. 13. n. 14 et potest absolvere, etiamsi dubium sit negotiorum; vide dicenda n. 600.) *

« 11. Qui confitens habenti potestatem ordinariam, delegatamve in reservata, oblitus est inculpabiliter reservatum, potest illud postea confiteri etiam inferiori, et absolvere. Quod etiam valet, saltem si prior habuerit potestatem ordinariam, etiamsi prior absolutio ob indispositionem, vel alium defectum pœnitentis

» invalida fuisset. Ratio est, quia is intendit absolvere, quantum potuit, ergo saltem sustulit reservationem, quod fieri potuit, absque Sacramento. V. *Præp.* in 3. p. q. 9. d. 4. n. 24. *Merat.* t. 3. d. 80. s. 3. *Dian.* p. 4. tr. 4. res. 124. »

Quæritur I. An in casibus allatis à *Busemb.* nempe si pœnitens bona fide confiteatur peccatum reservatum non habenti potestatem, vel si inculpate peccati illius obliviscitur, aut de eo confiteatur urgente necessitate, Confessarius simplex valide et licet ipsum absolvat? Negat *Antoine* p. 529. q. 5. et per se loquendo sua sententia satis est probabilis; ut enim diximus (n. 256. *Ouæst.* I.), probable est cum *Vasquez.* *Torn.* *Armi.* *Gerson.* *Trull.* etc. Confessarium simplicem omni carere jurisdictione in habentem reservata, cum non sit suus competens *Judex*: ideo neque non reservatis potest eum absolvere. Secunda verò sententia communis, et probabilior affirmat, quam tenent *Suar.* *Pal.* *Lugo.* *Concina.* *Salm.* et alii allati dicto n. 265. Ratio, quia, licet Confessarius non possit sine rationabili causa absolvere à non reservatis, non absolvendo à reservatis in quæ potestate caret, non per hoc tamen caret potestate in non reservata; unde quando bona fide confitetur pœnitens, vel habet necessitatem confitendi, tunc bene potest directe absolvî à non reservatis et indirecte à reservatis. Et cum hæc sententia sit communis, ut fatetur ipse *Antoine*, et valde probabilis, imò certè probabilior, ut diximus: bene potest deduci in praxim, nam (ut probavimus n. 573) est moraliter certum, quod cum opinione probabili Ecclesia supplet jurisdictionem.

597. — Quæritur II. An si pœnitens confessus sit superiori et inculpabiliter sit oblitus peccati reservati, poterit deinde cuilibet illud confiteri et absolvî? Prima sententia communissima affirmat et hanc tenent *Busemb.* ut supra, *Lugo* d. 2. n. 85 et 89. (ubi vocat communem) *Sanchez de Matr.* l. 8. d. 15. n. 21. *Pal.* p. 15. §. 6. n. 3. *Holzm.* p. 184. n. 697. *Ciera.* d. 1. n. 90. *Vico* q. 9. art. 4. n. 2. *Salm.* c. 13. n. 43. (qui etiam asserunt communem) et *Escob.* l. 16. n. 510. cum *Cano.* *Fill.* et *Adriano* et *Lecl.* Ratio, quia præsumitur superior pœnitentem recte dispositum velle liberare ab omni vinculo peccatorum à quo potest; idque videtur confirmari verbis illis quæ ad absolutionem præmittuntur: *In quantum possum et tu indiges*, etc. Et hoc admittunt *Pal.* l. c. *Salm.* n. 45. cum *Con.* et *Aversa* (contra alios), etiamsi Confessio fiat apud inferiorum delegatum, quia adhuc censetur superior velle per illum reservationem auferre. Secunda verò sententia negat, eamque tenent *Suar.* d. 31. sect. 4. n. 12. *Conc.* p. 573. n. 14. *Antoine* p. 530. qu. 6. item *Syloest.* *Ang.* *Rosel* et *Gabr.* ap. *Lugo* d. 20. n. 85 et forte probabilem vocat *Holzm.* Hi dicunt non tolli reservationem sive Confessio fiat superiori, sive delegato. Ratio est valde urgens, quia ad auferendam reservationem requiritur, ut peccatum subjiciatur judicio superioris, eò quod finis reservationis est (ut probavimus n. 581.) ut non tantum pœnitentes à peccato absterrantur, sed etiam ut convenientem medi-

cinam et pœnitentiam recipient. Unde non censemur ablata reservatio, nisi ex aliquo positivo indicio habeatur præsumptio, voluisse superiore reservationem auferre, ut rectè dicit *Concina*; vel nisi pœnitens (ut ait *Suar.* n. 15.) ad hunc finem adiverit superiore vel habentem facultatem, ut ab omnibus reservatis absolveretur, et hanc suam intentionem illi manifestaverit. Nec non bene excipit *Suarez* num. 20. quando privilegium fuerit concessum in favorem pœnitentis, prout est privilegium *Jubilæi*, et *Bullæ Cruciatæ*. Cæterum præcis istis tribus exceptionibus, hanc secundam sententiam probabiliorē censeo: et hanc *Sylvestri* tom. 4. suppl. qu. 20. ar. 2. circa fin. tenet ut veram cum *Sylvestro*, *Angelo*, *Adriano*, *Navar.* *Covar.* *Bonac.* *Sz.*, *Coninck*, et aliis pluribus, quibus consentit *Pontas* casu 25 et adhæret *Contin.* *Tourn.* t. 6. p. 2. p. 131. Licet prima videatur etiam probabilis, tum ob auctoritatem DD. qui (ut fatetur ipse *Concina*) communiter eam docent; tum quia probabiliter potest præsumi Superior consentire, ut auferatur reservatio, semper ac pœnitens confitetur apud habentem potestatem. Omnino tamen dicendum puto, reservationem non auferri, quando adasset positiva præsumptio, quod, si Superior audivisset peccatum reservatum, solutionem distulisset.

398. — Quæritur III. An per Confessionem inculpabiliter invalidam tollatur reservatio? Negat *P. Cono.* pag. 674. n. 16. sive Confessio fiat Ordinario, sive Confessario delegato. Ratio, quia Superior non tollit reservationem, nisi sacramentaliter absolvendo, unde quando Confessio est invalida, non auferatur reservatio; inferior contra, cum nihil possit in reservata extra Sacramentum, quoties Sacramentum est nullum, peccata manent reservata. Sed communis sententia, et probabilior affirmat, et hanc tenent *Suar.* d. 31. sect. 4. n. 10. *Wigandt* tr. 14. n. 77. *Lugo* dist. 20. n. 106. *Pal.* p. 15. §. 6. n. 2. *Holz.* p. 183. n. 696. *Roncag.* p. 109. qu. 6. R. 2. *Viva de Jubil.* qu. 11. art. ult. n. 2. *Croix* n. 1475. *Bonac.* dist. 5. q. 7. p. 5. §. 4. n. 9. cum *Vasq.* *Fill. Reg.* *Nunno*, *Rodr.* etc. ac *Salm.* cap. 13. n. 41. cum *Syloes.* *Cajet.* et *Conc.* Ratio, quia reservatio principaliter ordinatur, ut peccata deferantur Superiori, utque ipse super ea ferat judicium præbendo monita salutaria, ac pœnitentiam imponendo: unde semper ac subditus suum peccatum subjicit judicio Superioris, vel alias habentis facultatem, jam obtinetur finis reservationis. Nec valet dicere, quod tam Ordinarius, quam Delegatus, non tollunt reservationem nisi per solutionem sacramentalem, quæ hic deest, cum Confessio sit nulla; nam respondet, quod Superior bene potest sine solutione sacramentali, ut fatetur ipse *Concina*, reservationem auferre. Esto autem inferior non possit tollere reservationem nisi per sacramentalem solutionem; attamen, cum subditus peccatum ei desert, tunc Superior ipse, cum jam consequatur finem reservationis, censemur illam auferre vigore consuetudinis (ut dicunt *Salmanticenses*) communis DD. auctoritate firmatae,

Quæritur IV. An tollatur reservatio per Confessionem culpabiliter nullam? Prima sententia negat, eamque tenent *Concina*, *Holzm.* *Viva*, *Croix* ll. cc. eamque absolutè veram vocat *Ronc.* R. 3. citans *Lugonem*, et *Salm.* sed non bene, nam isti omnino oppositum tenent. Ratio, quia non præsumitur Superior velle, quod subditus ex sua iniquitate commodum reportet. Hæc sententia est quidem valde probabilis, sed contraria est longè communior, nec caret sua probabilitate. Secunda igitur sententia affirmat, et hanc tenent omnes AA. allati pro secunda sententia in questione præcedenti, exceptis citatis in quæstione præsenti. Ratio, quia pro Confessione sacrilega currit, eadem ratio ac pro inculpate nulla; alius enim est finis Confessionis, alius reservationis: finis Confessionis est, ut remittatur peccatum, finis autem principalis et directus reservationis est, ut hujusmodi peccata reservata committentes subjiciantur iudicio Superioris; ergo cum subditus peccatum suum Superiori desert, et pœnitentiam ab eo impositam acceptat, etiamsi sacrilegè confiteatur, jam obtinetur finis reservationis, quamvis non remittatur peccatum. Quod autem peccator ex tali iniquitate commodum reportet, hoc per accidens evenit; nam licet ex voluntate interpretativa nolle auferre reservationem, si sacrilegium agnosceret, tamen ex voluntate actuali tunc jam vult auferre.

Rectè vero excipiunt *Wigandt*, et *Lugo*, cum *Suar.* et *Vasq.* si pœnitens culpabiliter reticeat ipsum peccatum reservatum; vel si (ut ait *Lugo*) illa sacrilega Confessione inculpabiliter obliviscatur confiteri peccatum reservatum: quia minimè præsumitur Superior in tali sacrilega Confessione velle auferre reservationem peccati sibi non delati. Item excipit *Suarez*, si pœnitens habuerit animum non vitandi in posterum peccatum illud reservatum; vel non implendi pœnitentiam impositam; dicit vero tolli reservationem, si animum mutet. Item rectè addit *Bonac.* semper teneri pœnitentem, etiamsi postea ab inferiore de illo peccato reservato absolvatur, implere pœnitentiam à Superiori impositam. Item excienda est (ut diximus n. 537.) Confessio invalida sive culpatè sive inculpatè facta in *Jubilæo*; quia ibi, cum Pontifex non prebeat facultatem absolvendi à reservatis nisi ad finem, ut fideles lucentur *Jubilæum*, non censemur velle auferre reservationem, si illi *Jubilæum* non lucrantur; vide dicta n. 537. Qu. II.

399. — « Resp. 2. A reservatis absolvere potest 1. Ipse res-
» servans. 2. Ejus in spirituali jurisdictione superior. 3. Cui ipse
» delegavit. 4. Sacerdos inferior, quando superior adiri non
» potest: v. g. à reservatis Papæ absolvere potest Episcopus eos,
» qui Romam ire non possunt. »

Pœnitentiarii majores Cathedralium, quamvis habeant potestatem ordinariam absolvendi, non possunt tamen absolvere à reservatis Episcopo, vel ab Episcopo, et tantò minus eam delegare, ut habetur ex *Declar. S. C. Concilii die 6 Julii 1647, apud Pitton. de Confess.* n. 881. Idque tenent *Viva* q. 9. art. 4. n. 1.

Roncaglia pag. 108. qu. 1. R. 2. Barbosa Coll. 581. n. 24. et Diana p. 9. tract. 8. R. 11. qui reprobant contrariam consuetudinem (si forte alicubi adest) tanquam irrationalibem.

“ Resp. 3. Extra periculum mortis, de quo *v. dicta dubio superiore*, nullus inferior per se, et directe absolvere potest, nisi ex jure, vel privilegio concedatur. Dicitur autem *per se*; quia de indirecta, et per accidentis colligitur ex dictis.

“ Dicitur 2. *Nisi, etc.* quia à casibus Papalibus absolvere potest Episcopus *per se*, vel Vicarius, quando sunt occulti, ut docet *Navar.* c. 27. ”

Unde resolves:

“ Mendicantes ex vi juris communis non possunt absolvere à reservatis Episcopo : quia ut sic non habent potestatem magorem Parochis; et privilegium quod circa hoc habuerunt, sublatum est decreto Urbani VIII. anno 1628. * (*Hoc etiam confirmatur ex Prop. 12 inter damnatas ab Alex. VII.*) * Excipit tamen Aversa cum Diana p. 8. tom. 7. res. 71. eos casus, qui Episcopis à jure tantum reservantur; imò Quintan. tom. 1. tract. 3. sect. 14. affirmit Regulares adhuc posse absolvere, sicut ante decretum, eò quod hoc in Provinciis non sit promulgatum, quod Diana p. 9. t. 6. resol. 51.; non audet probare, nisi ad Episcopum non pateat recursus; tunc enim ab ipsis reservatis posse absolvere, sicut possunt à Papæ reservatis. *Granat.* Diana part. 5. tit. 14. res. 58. Vid. etiam *Præp.* qu. 19. d. 1. ”

Certum est quod Regulares nequeunt absolvere à casibus reservatis ab Episcopis, ut communiter dicunt cum aliis Salm. cap. 13. n. 52. *Viva in Prop. 12. damn. ab Alexand. VII. n. 13. et Cabassut. T. J. lib. 1. cap. 11. n. 5.* ex Bulla Greg. XIII. Cum à sacra. Et hoc sive casus sint reservati ab Episcopo, sive ab ejus Synodo, ut rectè ait *Croix* n. 1628. cum *Viva* (quidquid dicit *Pelliz.*); nam id quod agitur à Synodo, principaliter ab Episcopo agitur, qui est caput illius.

An autem Regulares possint absolvere à casibus Episcopis à jure communi reservatis? Vide infra lib. 7. n. 99, ubi dicemus probabilius esse quod possint, exceptis tamen sex casibus à Clemente VIII reservatis, nimurum, percussio Clerici, duellum, violatio immunitatis ecclesiasticæ, violatio clausuræ Monialium ad malum finem, simonia realis, et simonia confidentialis; facultas enim à prædictis casibus absolvendi expressè à Clemente fuit Regularibus adempta. Vide lib. 7. n. 95. Probabiliter igitur absolvere possunt procurantes abortum fœtūs animati, cùm hic casus non fuerit à Clemente reservatus; vide cit. n. 99 fin.

600. — “ Resp. 4. Si Confessarius dubitet, an pœnitens lapsus sit in mortale reservatum, si quidem dubium sit positivum, potest (sequendo opinionem probabilem, et judicando probabiliter non esse reservatum) absolvere. Si verò dubium sit negativum, posse absolvere negant aliqui, ut *Armil. Cord.*, etc.

” Probabilius affirmant *Suar. Fill. Henr. Hurt. Bon. Lugo* d. 20. ” sect. 2. ”

Quæritur I. Utrum in dubio, an pœnitens incurrit casum reservatum, possit illud absolvere simplex Confessarius? Si dubium est facti, nempe si pœnitens dubitet, an peccaverit graviter, vel non, communior est sententia quod possit absolvī à quolibet Confessario; quia reservatio est strictæ interpretationis; unde debet intelligi de peccatis certè gravibus; ita *Concina* p. 567. n. 15. *Suar. de Censur.* d. 40. sect. 6. n. 5. *Lugo dist.* 20. n. 18. *Sanch. Dec.* l. 1. c. 10. n. 23. et DD. mox infra citandi cum aliis passim (contra *Wigandt* tr. 14. n. 53.) Si verò dubium est juris, nempe si quis dubitet, an aliquod peccatum sit reservatum, negant *Concina*, et *Wigandt* l. c. item *Arm. v. Casus* n. 13. et *Antoine* p. 528. qu. 2. Ratio, quia cùm dubitatur an peccatum sit reservatum, dubitatur etiam an Confessarius facultatem habeat absolvendi, unde Confessarius dubiam tantum habens facultatem, non potest absolvere. Sed pariter communiter affirmant DD. ut præter *Suar. Lugo*, *Sanch. II. cc.* docent *Fill. tr. 21. c. 4. n. 172. Bonac. p. 5. §. 4. nu. 5. Escob. lib. 16. n. 447. cum Sa, *Anacl.* p. 624. n. 4. *Tamb. de Cas. res.* l. 5. c. 4. n. 7. *Elbel* nu. 643. *Viva* q. 9. ar. 2. n. 4. *Diana* p. 4. tract. 3. R. 4. *Sporer* pag. 162. n. 743. cum *Gob.* et *Quintan.* et *Salm.* cap. 13. n. 15. cum *Avers.* *Portel.* *Dicast.* *Henr. Hurt.* et aliis. Et hoc, sive dubium sit positivum vel negativum, quia in utroque eadem ratio currit. Ratio autem est, tum quia (ut diximus) reservatio strictè interpretatur; tum quia melior est conditio possidentis: unde, licet dubitet, an peccatum sit reservatum, certum tamen est Confessarium suam possidere facultatem absolvendi. Præterquam quod, cùm hæc sententia sit communis, et certè probabilis, certum etiam est Ecclesiæ jurisdictionem supplere, juxta dicta n. 573. et sic respondetur rationi oppositæ. Neque obstat, ut objicit *Concina*, quod Clemens VIII prohibuerit omnibus Confessariis etiam privilegiatis absolvere à casibus, *etiam dubiis in Bulla Cœnæ reservatis*, et in Extrav. *Perlectis*, declaratur percussio Clerici esse reservata Papæ, etiam quando dubitatur, num sit levis vel gravis; nam hujusmodi prohibitions magis firmant nostram sententiam, quod Confessarius in aliis casibus possit absolvere, qui sunt dubiè reservati; exceptio enim firmat regulam. Hic autem sciendum quod Clemens (ut referunt Roncaglia, et ipse *Antoine* II. cc.) anno 1602, Decretum illud moderavit de medio auferens verba illa, *dubiè reservatis*.*

Limitant verò hanc sententiam *Bonac.* et *Sanch. II. cc.* ac *Bonasp.* et *Alph. de Leone ap. Salm.* num. 14. (atque probabile putat *Diana* loc. cit.) si crimen in foro externo habeatur ut certum, quia tunc idem judicium formandum est pro foro interno. Sed verius refutant hanc limitationem omnes AA. pronostra sententia citati, et signanter *Salm. Lugo*, *Escob.* *Sporer*, et *Tamb.* *Ratio*, quia in foro externo non creditur pœnitenti, quia nemo in causa propria testari potest; aliud tamen est in foro interno,

ubi omnino credendum est pœnitenti, cùm ipse tantum possit esse suæ conscientiæ testis.

Quæritur II. An qui confessus est inferiori peccatum dubiè reservatum, omnino liberetur à reservatione, etiamsi postea illud cognoscatur certum? Negat *Concina* pag. 508. n. 16. quia, icet peccatum dubiè reservatum ob dubietatem facti possit absolvī à quolibet Confessario, tamen quando de illo poenitens postea certè recordatur, tenetur adire superiorē; Confessio enim peccati dubiè reservati non efficit quin peccatum illud sit reservatum. Sed communiter alii affirmant, ut *Lugo* dist. 20. num. 22. *Escob.* lib. 16. n. 451. *Sporer* pag. 262. num. 734. *Viva* qu. 6. art. 2. nu. 4. cum *Bald.* ex *Sanch.* Dec. lib. 4. cap. 44. et *Salm.* cap. 13. n. 16. cum *Dicust.* *Aversa*, et aliis. Ratio, quia cùm peccatum dubiè reservatum est confessum, jam directè est absolutum (ut ipse *Concina* n. 15. concedit), ac proinde manet directè ablata reservatio: unde, quamvis teneatur pœnitens, cùm recordatur peccati certi, priùs confessi ut dubii, illud iterum tanquam certum confiteri, ut ad supplendam integratatem illud exponat utì erat in conscientia, ejusque cognitam gravitatem Confessario manifestet, juxta dicta n. 478, tamen non tenetur amplius se sistere superiori pro ablatione reservationis, quia, ablato peccato ablata est etiam reservatio.

601. — Quæritur III. An absolvī possit à reservatis, qui peccavit in confidentiam licentiae? Videntur negare *Covarr.* et aliis apud *Lugo* dist. 20. n. 129. Sed affirmandum cum communi sententia, quam tenent *Sanch.* Dec. lib. 4. cap. 54. num. 18. *Fill.* tr. 8. n. 262. *Lugo* n. 130. cum *Vill.* *Led.* etc. ac *Salm.* c. 13. num. 40. cum *Bonac.* *Molf.* *Aversa*, *Gabr.* etc. Ratio, quia, esto concedens licentiam nolit, ut peccatores propter ipsam facilius peccent, non tamen excludit quominus ii, qui occasione ejus peccaverint, possint absolvī, si verè proponant illud vitare.

Quæritur IV. An licentia data absolvendi à reservatis extendi possit ad peccata post ipsam commissa? Distinguendum: Si concessio facta fuit præcisè pro peccatis narratis, vel per tot vi-ces commissis, tantum pro eis valere potest. Secus verò, si licentia est concessa indefinitè; ita communissimè, et valde probabiliter. *Lugo* dist. 20. n. 122. cum *Bon.* et *Prapos.* *Ronc.* p. 110. qu. 7. cum *Passer.* *Mansi.* et *Gabr.* S. V. ac *Salm.* c. 13. n. 39. cum *Averza*, *Leand.* *Dic.* etc. Dummodo, rectè limitant, non interponatur magna distantia (puta ultra mensem: ut ait *Ronc.* cum *Mansi*) inter concessionem licentiae, et commisionem novarum culparum: intellige, si pro quodam particulari pœnitente sit tantum impertita licentia. Item bene advertit *Ronc.* præfatam sententiam non procedere, si licentia impertita fuerit intuitu alicujus festivitatis.

602. — Hic addenda sunt aliqua circa reservationem casuum respectu Monialium.

Quæritur igitur V. An Moniales subjaceant casibus, et censoris ab Ordinario Diœcesi generaliter reservatis? Negant *Ces-*

ped. et alii apud *de Alexand.* *Confess.* *Mon.* c. 6. §. 2. Qu. 9. Quia (ut dicunt) Moniales, cùm indigeant speciali directione Episcopi, juxta Regulas ipsarum, non comprehenduntur legibus conditis ad directionem universalem populi. Addunt, quia verba, quæ possunt accipi in genere et in specie, in materia odiosa, ut est reservatio, in specie sumi debent, ut per *Seraph.* Dec. 853. num. 7. Affirmat verò subjacere communis sententia cum *Diana*, *Bord.* et *de Alex.* l. c. Quia, quando verba generalia concurrunt cum verisimili mente legislatoris, tunc omnes comprehenduntur, qui in lege non sunt expresse excepti. Et hec est verior.

Quæritur VI. An prædictae reservationi subjaceant etiam moniales exemptæ? Affirmat probabiliter *Tamb.* *Conf.* et l. 5. de *Cas.* res. c. 3. n. 4. Quia in *Const.* *Inscrutabili*, *Gregorii XV* statuitur, quod Confessarii Monialium exemptarum omnino approbandi sint ab Episcopo loci: Episcopus igitur (ait *Tamb.*) sicut potest his Confessariis limitare in approbatione tempus, locum, et personas, sic etiam potest limitare casus. Negant verò adhuc probabiliter *Pelliz.* et *Quint.* ap. *Tamb.* n. 3. ac *P. de Alex.* d. c. 6. §. 2. Qu. 10. cum communi ut asserit: quia Monasteria exempta sunt prorsus extra jurisdictionem Episcopi, ac si essent extra territorium, ut communiter ibi dicunt *Bonac.* *Bord.* etc. Et, quamvis Episcopus debeat approbare eorum Confessarios quoad idoneitatem, non potest tamen ipse illimitatè eos approbare, cùm expresse in *Const.* *Clementis X Superna*, dicatur posse ab Episcopo limitari tempus, locum et personas, sed nihil dicitur de peccatis, quæ aliunde à Prælatis regularibus Monialibus exemptis jam reservantur.

Quæritur VII. An Episcopus circa clausuram, ut delegatus Sedis Apost. possit reservare casus quoad Moniales exemptas, v. g. si ostio aperto loquuntur cum secularibus? Affirmat *de Alex.* l. c. Qu. 12. cum *Baucio*. Ratio, quia (ut dicunt) stante delegatione concessa à *Trident.* sess. 25. c. 5. episcopis, respectu ad clausuram, habentur Moniales tanquam non exemptæ, ita ut in casu transgressionis, ipsæ non jam à Prælato regulari, sed ab Episcopo sunt absolvendæ; hocque colligunt ex Decreto *Clementis VIII*, ubi prohibetur Regularibus, ne absolvant vi cuiuscumque privilegii à casibus Ordinario specialiter reservatis. Sed hæc ratio non satis probatur, unde non videtur improbabilis sententia apposita *Dianæ*, et *Pasq.* apud *Alex.* *ibid.* qui dicunt delegationem prædictam concessam Episcopis respicere tantum forum externum; verba autem *Trid.* hæc sunt. « Bonifacii VIII » Constitutionem..... renovans S. Synodus, universis Episcopis... » præcipit, ut in omnibus Monasteriis sibi subjectis, ordinaria, » in aliis verò Sedis Apost. auctoritate, clausuram Sanctimoniam... » lium, ubi violata fuerit, diligenter restitui... procurent. »

Hic ultimum notandum cum *Ronc.* p. 110. qu. 9. R. 1. quod ex Decretis à S. C. emanatis anno 1601 et 1602, auctoritate *Clementis VIII*, et anno 1607 auctoritate *Pauli V*, quicumque Confessarii præsumentes prætextu alicujus privilegii absolvere à ca-